

denfor Tolbterritoriet, og som ved deres Opløst vilde give vort stagnerede Forretningsliv ligesom en Spore til nye Impulser og nye Muligheder. Jeg er fuld af Anerkjendelse i Anledning af de mange udmærkede og instruktive Oplysninger, den høitærede Indenrigsminister under sit Foredrag gav os, men jeg kan ikke skjule for mig selv, at jeg savnede netop disse bestemte Raabemærkninger, som jeg nys tillod mig at nævne, og at det ikke vil blive mig slet saa let, som det ellers kunde have været, at give min udelte Tilslutning til Forslaget. Jeg gaar imidlertid ud fra, at den fortsatte Forhandling, og formodentlig endnu et senere Indlæg fra den høitærede Indenrigsminister vil gjøre mig en saadan Tilslutning mulig, og under denne Forudsetning har jeg endnu kun en enkelt og tillige en selvstændig Bemærkning at gjøre, en Bemærkning, der for mig er af den Betydning, at jeg uden Hensyn til den ikke skulde have taget Ordet her. Min Bemærkning gjælder Sagens rent finansielle Side eller rettere denne Sides bedst mulige Ordning. Vi have jo nemlig samtidig med det foreliggende Lovforslag modtaget et andet, nemlig om Kystbanen. De ere begge fremsatte af den samme høitærede Minister, de ere begge komne til os paa samme Tid, og de indeholde begge een Maade til Tilveiebringelsen af de til begge Anlæg fornødne Midler. De Veie, ad hvilke disse Midler skulde tilveiebringes, ere imidlertid besuaagtet temmelig forskjellige, og jeg har troet, at det vel var værdt at overveie, endogsaa nøie at overveie, hvilken af disse to Veie der er den bedste og billigste. En Overtaagelse af en Selvsikringsforpligtelse pleier jo ikke at høre til de allerbehageligste Ting i Livet, og den bliver ikke mere behagelig, naar man veed, at der forestaar den Mand's Status, der skal kautioneres for, en nærliggende, meget indgribende Forringelse. Ganste vist hører et Laan til Vedkommende under de samme Omstændigheder heller ikke til Livets allerstørste Behageligheder, men naar man dog vil hjælpe Vedkommende, og naar man veed, at man selv kan staae Besvarelsen til Veie under de gunstigste Bilkkaar, og man ikke med Vished veed, paa hvor gode Betingelser den Anden kan stifte det Laan, som man skal kautionere for, tror jeg, der er fuld Anledning til selv at laane Pengene og overgive ham dem. Jeg tror, at dette fra det private Livs Omraade hentede Billede med fuld Frie kan overføres herpaa, og jeg tror derfor, at det vil være det Rigtigste her at vælge den samme Veie, der er valgt med Hensyn til Tilveiebringelsen af Midlerne til Kystbanens Anlæg. Det er jo

sikkert nok, at Staten ikke løber nogen større Risiko ved at laane Havnevesenet de fornødne Penge, end den gjør ved at garantere for dem; det er endogsaa givet, at Risikoen bliver ikke lidt mindre, idet den saa kun behøver at laane Havnevesenet de nødvendige $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr., i Stedet for, at den nu skal garantere for $11\frac{1}{2}$ Mill. Kr., ikke at tale om den Fordel, det vistnok kan være for Havnevesenet, der jo næppe selv med Statens Garanti har nogen Sandsynlighed for at kunne staae sig saa billige Penge, som Staten kan staae sig, om Staten i Lighed med, hvad den vil gjøre ligeoverfor Kystbanen, udstedte $3\frac{1}{2}$ pCts. lgl. Obligationer. Jeg henstiller derfor til den høitærede Minister, til det høie Things og særlig til det eventuelle Udbalgs Overveelse, om ikke de 2 sidste Stykker i § 3, maatte kunne gives en til disse mine Antydninger svarende Affattelse.

Dan: Jeg skal tillade mig at søge at udvikle Mindretallets Stilling til den foreliggende Sag. Det Spørgsmaal, som det nu bliver det høie Things Sag at afgjøre, forekommer mig at være dette: Ere Forholdene trængte saaledes ind paa Livet af os, at vi kunne frygte for, at vore Indtægtskilder ville formindstes, og at vore Omætningsforhold tilbørlig ville indtørres, dersom vi ikke paa en eller anden Maade gjorde Noget for at forhindre det. Og dernæst bliver Spørgsmaalet dette: Har en Frihavn ved Kjøbenhavn en saadan Veligheden, at vi ved Hjælp af denne kunne haabe at udvide vor Storhandel, udvide vor Transitforretning, mulig staae nye Industriegrene og bevare og udvikle den Industri, vi for Tiden have. Saafremt disse Spørgsmaal kunne besvares med Ja, da er det givet, at vi maa gaa til at anlægge denne Frihavn; besvares de med Nei, maa vi lade det være. Jeg maa nu sige, at for vort Vedkommende, der jo staaer Forretningsverdenen noget fjern, har det været noget vanskeligt at tage Stilling til denne Sag paa Grund af, at de, der jo særlig kunne give os Veiledning til Besvarelsen af disse Spørgsmaal, de der særlig maa siges at være Sagtundige paa disse Omraader, den Kjøbenhavnske Forretningsverden og Industridrivende, jo beklageligvis ere meget uenige med Hensyn til Besvarelsen af disse Spørgsmaal. Jeg maa dernæst ogsaa beklage, at skjøndt denne Sag er af en saa stor Betydning for hele Forretningsverdenen i Kjøbenhavn, har den forholdsvis vakt temmelig lidt Røre og Bevægelse indenfor disse Kredse. Naar der derfor fra enkelte Sider rettes Behreidelse mod de Herrer,